

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Antike Billeder

Citation: Hertz, Henrik: "Antike Billeder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid61292/facsimile.pdf (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.

Antike Billeder.

(Fragment.)

I.

Forst man pine'd en rummelig Havn. De førgrenne
Bølger
Skyldede langsomt op med Skulp mod Dæmningens
Voldværk.
Udenfor strakte sig vidt, som en bred, uendelig
Plade,
Havet, rødmende mildt i Solens synkende
Straaler,
Letbevæget endnu, med enkelte, toppede Bøl-
ger.
Foran var gjort med Kunst af sneehvidt falkede
Muristeen
Sneijende høit et Råtel, der besejrede Havnen
mod Voldsmænd.
Øvenpaa stod med spændende Blik den trofaste
Bogter,

Der, naar Natten fuldt paa, med Klingende Stemme
forknynde,
Hvergang hif i den stummeende Sø han pine'd
et Tarts!

Men ved Indlebet nær, og holdt af det mægtige
Auker,
Læn et seiferdigt Skib, tiltalet og opfyldt af
Søfolk.
Naar den ukundige Mand den gjørende Brummel
betraged',
Siffert han først maatte troe, der hersk' en evig
Forvirring.
Dækket var fuldt af inddækkede Loug, som Matroserne
traf i;
Hif man heiste med Hviin en Mast, og udspandte
Seilet;
Andre Navred' herop og fastbandt Flaget ved
Stangen.
Langs med Røllingen løb med Sil den gessjæftige
Skibskof,
Bærende værsomt paa den lifligt dampende
Gryde.
Hvergang han traf paa en Mand af Byrd og agtet
i Maadet,

Sagde han til ham med høflige Bæk: „O, vogn
eder, Herre!“
Men naar han træf paa en ringe Matros, der lidet
var anset,
Bandede han og streg: „Hallunk! har du Dien
i Hoy'det?“
— Saaledes maatte man troe, der herfed' en evig
Forvirring.

Men iblandt Brimmersen stod paa Dækket Far-
tsiets Fører,
Stuende med det rolige Blit paa Matrosernes
Gjerning.
Et blev der haelt et Loug undtagen det var med
hans Billie.
Raabte han til sit Mandstab høit, da lyftred' han
Alle;
Så de vidste det vel, han var deres Ankær i
Nøden.

Da nu Alt var parat, og Binden, lobende
Mebbor,
Hylde de bønnende Seil, da bad med oprakte
Hænder
Stibets Fører en Bøn til hver af de mægtige
Guder.

"Zeus, alfhrende Gud!" — saa bad han — "skænk
os din Bistand!

"Godus! send os den gunstige Wind og vogt os for
Storme!

Havets Betringer, Poseidon, her! Naar Skibet
hengsler,

Vid da de skumhylde Bølger No med din valdige
Trefork!"

Derpaa han anraachte Guderne hver; den suulende
Cypriis

Bød han om Trost, naar de kom til de fremmede,
blomstrende Piger.

Nu blev Ankaret trukket fra Bund ved det knagende
Gangspil.

Suart tog Binden i Seilene sat; og da Skibet ei
holdtes,

Skjed det bruiende frem under gjentaget Hurra fra
Stranden.

II.

Midt paa en oprigt Ø, ved Midnats Maane-
belysning,

Snaes høit Skib paa Veien til Lesbos drives af
Stormen.

Ulykkespaende Skyer jeg med Højt over Himmelen,
Afbrudt skjulende Maanens Lys; og heftige Blidsflod
Syntes at udhule Havets Dyb og opsluge Skibet.
Alt var den herlige Fokmast taht; de sukkende Planke
Gav' alt efter for Bolgernes Magt, og Vandene strømmed;
Skjøndt de pumpedes ud, løngh ad gabenude Spræffer.
Skibets Mandskab, haardføre Folk og Alle forjegte,
Stirred' med haablose Blik; thi Døden saae de for sine.
Men under Windenes Hvin, bedækt af drivende Vandstof,
Stod med rolige Blif og frigilos Hartsiets Hører.
Et blev der haelt et Tong undtagen det var med hans Willie.
Høit gjennem Stormen lod hans Røst, og Alle ham hystred;
Thi de vidste det vel, han var beres Anker i Noden.

Gaaledes opholdt een Mand^s Mod de vængste
Søfolk^s
Døende Haab, og een Mand blev en Frelser for
Alle.

III.

Udar en rummelig Havn, med talrige Master og
opfylde
Af en urolig gjærende Sværme af Søfolk og Skjeb-
mænd,
Viste sig for det undrende Blif; det var Havnens ved
Lesbøe.
Farliget, sluppet fra Stormens Magt, lade tæt op til
Bræggen.
Dækket var reent og blant, i Heltidsklæder deis
Mandskab.
Jublende høit et Hurra løb; thi Alle sig
flynede
Hen til Æhederens Huus, den mægtigste Mand paa
Lesbøe.
Han, der vel maatte glæde sig ved, at hans kostbare
Ladning
Mod Forventning var frelt, dem indbudt havde til
Gilde.

Derhen stundte sig nu med et Raab de høstige
Gefolt.

Stedet, hvor Gilbet blev holdt, en jæchvid
flinnende Bygning,
Skuende vildt over Havet ud med Marmor-
Aicader,
Saae man, bygget med hørlig Kunst, i Nærhed af
Havnen.
Heit den laae paa en Skrant, og rundtom strakte
sig Mørker,
Erter med Blomster og Frugt, og Vinlevranker paa
Skranten.

IV.

Havnen og Huset igjen forsvandt, og udbredt for
Diet
Viste sig nu den prægtige Sal, hvor Festen blev
feiret,
Høi og lys; dens hvelvede Loft blev haaret af
Gøller.
Bordene, smykkede rigt med Star af Guld og Kryst-
aller,
Langs mellem Gøllerne stod, og glinred' i Solens
Belysning.

Over dem hæng en Krands af duftende Roser, som
Legn paa,
Festen var viet Gammels Son, den gavmilde
Vlingud.

Men, da Gjæsterne kom, saavel fra Skibet som
Byen,
Medtog Rhederen venligt Hver ved Festhalens
Indgang.
Senere førte han ind sin Bib, en blomstrende
Dvinde,
Rank som et Øer; hun kom, ledtaget af talrige
Terner.
Hende til Hustru sikk den mægtige Rheder paa
Santos
Forrige Høft, da Cypria led hans Skib gaae paa
Grund ved
Dens nordlige Kyst; for ham det heldigste Skibs-
brud.
Nær ved Festhalens Indgang stod, med boede
Rygge,
Ømnygt en talrig Flot af Skibets ældste
Matroser.
Aarene havde dem udført gjort til Slid og Staa-
badjer;

Men i et Glæsbraad agted' man heit deres Nar og
Erfaring.
Disse ved Flæderen stod og talede høst med hver-
andre,
Aldrende Græshopper lig, der quiddre med ruftebe
Stemmer.
Men da Mæhederens Hustru kom, den ranforne
Dvinde,
Munlede de med beundrende Blik: „En spærlig
Rejsning!“

Nu gif Mæhederen om blandt Gjæsterne, talende
til dem
Mangt opmunrende Ord. Men rigtskede Ejendomme
hød dem
Hver et Velkomstbæger med Vin. Hans blomstrende
Hustru
Altter begav sig bort. Derefter flyndte sig
Alle
Hen til Bordet, og satte sig der, hvor Plads var
ham ønsket.

Høit ved Bordenden sad en ansett Værding fra
Byen,
Bed det heldige Lodlast valgt til Gæstets
Beskytter.

Om hans løslede Hoved hang en duftende Krands
af
Vinløvblade, besat med Klarer af rødmende
Druer.
Ci var en skjønner Mand at see; de brændende
Dine
Slog han i Krebsen omkring, og vnaabod Laudhed
med Sceptret.
Næst ved ham, paa en lavere Stol, sad Madens
Fordeler,
Han, der utrættelig gav til Gjæsterne, hvad de
forlangte.
Saare behændig Stykker han sjær af et uhyre
Bildsvin,
Som paa Bordet dampende stod. Selv spiste han
Intet;
Såi han tænkte med Omhu kun paa de ventende
Gjæster.
Nærved ille fra Mand til Mand den lystige Mund-
sjænk,
Børrende paa sin Arm et stort og rummeligt Vin-
kar,
Fyldt til Randen med kostbar Vin. Fra Karret
han heldte
Vinen forsigtigt ned i Kunstligkjærne Pos-
taler.

Gængs Karret var kænt, han hærlig kom med
et andet,
Fyldte paanh den tomme Pokal. Men aldrig han
hvilste;
Thi de larmende Gjester ei holdt op med at
drifte.
— Langs med Væggene stod en Flok af yndige
Wiger,
Hylled' i snehvide Elør, med Noser fletted' i
Haaret.
Mundt om Livet den folbede Dragt blev holdt af et
Balte.
Men i Hænderne bar Enhver den flingende
Uhra.
Herlig Vellyd loffed' de freu af Strengen med
Plektret,
Medens de, sikk' i dobbelte Chor, lob Stemmerne
stige.
Nogle Demeter besang, den forbetagne, der for-
bum
Jilte fra Land til Land for at søge sin røvede
Datter.
„Datter af Rhæa! — du sang — o tifold være du
tilbedt!
Skjænt du søgte med vægtsligt Blif ved den antandte
Fækkel,

Kjendte man dog, hvor du kom, dit Spor, din hjæl-
pende Guddom.
Jorden bugner af Årets Vægt, din Gave, De-
meter!
Frelsig Glid og Kunst forjog de glubende Mør-
dighed;
Dyrene reistes af Hytternes Grus med blinkende
Taarne;
Men vi fjendte det ei, hvis du, o Moder, ei gav
det! —
— Eifligt Andre besang den hellige Gud Dio-
nysos.
„Gud af Semle! — de sang — o tilføl vore du
tilbedt!
Gift med Winaløb Ranferne groe paa den frugtbare
Skrentning.
Snart de rødmende Druers Saft i Kærrene press-
fes,
Snart beredes en hellig Drif, din Gave, Semer-
leus!
Ski vi fjendte den ei, hvis du ei gav os din Bis-
tand.
Hab og Awind vige for dig; din mægtige Guds-
dom!
Riber os hen til Fryd og gjør os til Gudernes
Lige.

Dobbeltbaerne! saa hør vor Bon! Lad Vinens Bes-
geistring
Glæde de samlede Gjæsters Sind; vær os nær med
din Guddom!"

Saaledes sang det dobbelte Chor af de blomstrende
Piger.
Hørligt i Salen gjenlød da de flangfulde Stemmer.
Men paa de jublende Gjæsters Bon blev Sangen
om Vinens
Giver sjunget paant, og paant den hilstes med
Jubel.

Men fra Høttiden fjern, ei delende Vinens Bes-
geistring,
Laae i det bujtende Græs to Elsfende, ved et Jaas-
muntreæ
Og ved Cyprias Gunst stilt ad fra de sværnende
Klynger.
Ned til dem fra Gjæsterne løb i Aftenens Stil-
hed
Sang og Latter og Raab; men de Salige mærked'
det ikke.
